

Arrest

nr. 109 715 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn en werd geboren op 1 januari 1988 te Koumbia, in de regio Gaoual. U ging niet naar school, maar werkte als naaister sinds u klein was en genoot hierdoor desalniettemin enig onderricht. U huwde op 26 juni 2006 met (M.D.) en ging op uw huwelijksdag met hem samenwonen in Koumbia Sentier. Op 18 februari 2010 beviel uw van uw eerste en enige zoon, (A.O.D.). Op 5 september 2011 overleed uw echtgenoot wegens ziekte.

In de loop van de maand december, nog voor het aflopen van uw rouwperiode van vier maanden en tien dagen, vernam u van de ouders van uw overleden echtgenoot dat u moest hertrouwen met de neef van uw man, Boubacar (D.). Hij was allerm minst een onbekende voor u. Alvorens hij radicaliseerde

en fanatiek moslim werd, handelde hij immers samen met uw eerste echtgenoot in vrouwenkleding. Aangezien u evenwel niet van hem hield, gaf u uw schoonouders te kennen een huwelijk met hem niet te zien zitten. Uw eigen vader drong er desalniettemin op aan hun wil te respecteren. Wanneer u één week na uw rouwperiode uw vriendin Diaraye opzocht in Conakry en met haar de plannen van uw schoonouders besprak, stemde ze in met uw vader en stelde ze eveneens dat het onmogelijk was om tegen hun beslissing in te gaan. Terug in Koumbia stak u vervolgens uw licht op bij de wijze mannen van de moskee en sprak u over uw situatie met andere mensen die u in de stad ontmoette. Ook hun oordeel luidde unaniem dat het traditie was en dat u bijgevolg geen keuze had.

Op 20 februari 2012 hertrouwde u dan ook met Boubacar Diallo. U werd Boubacars derde vrouw en trok vanaf uw huwelijksdag bij hem en zijn twee andere vrouwen in. Sinds uw aankomst stapelden de problemen zich evenwel op. Hij sloeg u voortdurend. Aanvankelijk om u te dwingen met hem te slapen en later ook om u ertoe te verplichten te sluieren. U protesteerde, maar Boubacar dreigde u te vermoorden indien u niet gehoorzaamde.

Na vier maanden, op 11 mei 2012, vluchtte u een eerste keer naar uw vriendin Diaraye in Conakry. Eén week later achterhaalde uw man echter uw verblijfplaats en bracht u terug naar Koumbia. U werd eens te meer zwaar mishandeld en met de dood bedreigd, maar vond bij niemand steun. Naast Boubacar hadden ook zijn twee andere vrouwen het op u gemunt en u belandde door hun toedoen tot tweemaal toe in het ziekenhuis. Nadat u aan het hoofd gewond raakte bij een ruzie met één van de vrouwen van uw man ging u naar de autoriteiten om klacht in te dienen. Tevergeefs, aangezien u van de politieagenten te horen kreeg dat ze niet bemiddelden bij familieproblemen. Bij uw vriendin Diaraye vond u wel een luisterend oor. Terwijl ze u aanvankelijk op het hart had gedrukt bij Boubacar te blijven, besloot ze u uiteindelijk toch te helpen toen de situatie van kwaad naar erger ging.

Wanneer uw man 's ochtends vroeg naar de moskee was gaan bidden, ontvluchtte u op 2 oktober 2012 de echtelijke woning definitief. Op aanraden van Diaraye reisde u niet onmiddellijk naar Conakry, maar vluchtte u via Labé naar Kindia. Tot Diaraye alles verder geregeld had, kon u daar vanaf uw aankomst op 3 oktober 2012 terecht bij Kadiatou, een u onbekende vriendin van Diaraye. U logeerde bij haar tot één dag voor uw vertrek en in tussentijd kreeg u bezoek van de smokkelaar Camara, met wie u een prijs overeenkwam en verdere praktische regelingen trof. In tussentijd dook uw man nog één keer op bij Diaraye, maar zij hield halsstarrig vol niet te weten waar u zich bevond. Hij keerde nadien niet meer terug.

Nadat de heer Camara u op 18 december 2012 telefonisch verwittigde dat uw vertrek de volgende dag gepland was, trok u naar Conakry. Aangezien Diaraye bang was om u onderdak te verlenen, hield u zich die nacht schuil bij een buurvrouw van haar, Mariama. Op 19 december 2012 werd u door de heer Camara naar de luchthaven gebracht. U kwam op 20 december 2012 in België aan en diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer:

- Een geboorteakte van uw zoon, (A.O.D.)
- Een geboorteakte van uzelf
- Een attest van besnijdenis type I, opgesteld door dokter (V.) op 30 januari 2013
- Een attest van besnijdenis type III, opgesteld door dokter (P.) op 22 februari 2013
- Een attest van besnijdenis type I en II, opgesteld door dokter (R.) op 20 maart 2013

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden vermoord door uw vader, aangezien u zijn reputatie schond door het huwelijk met de neef van uw overleden echtgenoot te weigeren en zodoende de wil van uw schoonfamilie niet te respecteren (CGVS p. 24; 30).

Daarenboven stelde u de man met wie u gedwongen werd te hertrouwen te vrezen, gezien hij u reeds eerder zwaar mishandelde en aangezien hij ermee dreigde u te vermoorden indien u hem nogmaals zou verlaten (CGVS p. 30). Tenslotte verklaarde u dat ook de blijvende gevolgen van de besnijdenis die u onderging als kind uw terugkeer naar Guinee verhinderen (CGVS p. 31).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan het aan u opgedrongen leviraatshuwelijk met de neef van uw overleden echtgenoot, Boubacar (D.).

Hoewel er geen exacte cijfers met betrekking tot de prevalentie van leviraatshuwelijken in Guinee voorhanden zijn, blijkt uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat het gebruik waarbij een weduwe dient te hertrouwen met een broer of ander familielid van haar overleden echtgenoot in bepaalde omstandigheden nog steeds gangbaar is in Guinee (SRB, Guinée - Les pratiques du lévirat et du sororat, Cedoca, juli 2012, p. 4, 7). Gezien u verklaarde dat de enige twee broers van uw man kwamen te overlijden voor uw huwelijk in 2006 en aangezien hij ook geen halfbroers had (CGVS p. 8), lijkt een leviraatshuwelijk met de neef van uw man, Boubacar (D.) in eerste instantie niet onaannemelijk. Bovenvermelde informatie bevestigt immers dat 'si le défunt n'a pas de frère, il existe un ordre informel de préséance en relation avec les liens familiaux. Ainsi, les demi-frères viennent avant les cousins, ceux-ci précèdent dans l'ordre de préséance les frères indirects et les parents par alliance (SRB, Guinée - Les pratiques du lévirat et du sororat, Cedoca, juillet 2012, p. 7). Verder wordt echter ook genuanceerd dat hoe minder direct de bloedverwantschap in deze informele rangorde is, hoe minder strikt de overgebleven echtgenote aan deze traditie gebonden is. Haar autonomie is zelfs dermate groot dat 'si le défunt n'a pas de frère direct (de même mère et de même père) (...) elle peut décider de partir et refaire son foyer sans aucune pression de la part de la belle-famille' (SRB, Guinée - Les pratiques du lévirat et du sororat, Cedoca, juillet 2012, p. 8). Gegeven het feit dat Boubacar de neef is van uw overleden man en geen broer noch halfbroer kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u in staat bent overtuigend toe te lichten waarom in uw geval hoegenaamd geen sprake was van enige eigen keuzevrijheid.

Echter, de door u aangehaalde redenen waarom zowel uw schoonfamilie als uw vader buiten uw wil om dermate halsstarrig zouden vasthouden aan een huwelijk met Boubacar zijn zodanig incoherent dat ze geenszins overtuigen.

Als verklaring waarom uw schoonfamilie zo onverzettelijk vasthield aan het huwelijk met Boubacar wierp u enerzijds meermaals op dat u met niemand in de familie van uw man kon hertrouwen, behalve met de neef van uw overleden echtgenoot (CGVS p. 16, 18, 22). Anderzijds verklaarde u daarentegen van tevoren wel te weten dat u met iemand van de familie van uw man zou moeten hertrouwen indien hij zou komen te overlijden, maar u stelde: 'Ik wist niet dat het Boubacar zou zijn, maar volgens mijn schoonfamilie was Boubacar diegene die mij kent, die kon ook beter zorgen voor mijn zoon dan de andere leden van de familie, daarom werd hij gekozen' (CGVS p. 19). Dat Boubacar werd gekozen druist evenwel lijnrecht in tegen uw herhaaldelijke bewering dat er buiten hem geen andere potentiële huwelijkskandidaten waren om met u te hertrouwen. In een poging van het Commissariaat-generaal om hieromtrent meer duidelijkheid te scheppen, verklaarde u: 'Ik dacht dat het iemand was in de familie die niet zo dicht bij mij stond om met mij te trouwen, dat dacht ik, maar na de dood van mijn man hoorde ik dat er niemand anders was behalve Boubacar' (CGVS p. 19). Dat u met dit antwoord enerzijds suggereerde dat er volgens u nog andere verre familieleden in aanmerking kwamen om met u te hertrouwen en dat u zich anderzijds beriep op onwetendheid over de familiesamenstelling van uw man na vijf jaar huwelijk ter rechtvaardiging van deze incoherentie doet wenkbrouwen fronsen. Te meer gezien uw verklaring dat u uw man reeds kende voor u met hem trouwde en uw beider families al lang onderling bevriend waren (CGVS p. 8). Deze vage en incoherente verklaringen over de onontkoombaarheid van een huwelijk met Boubacar ondergraven reeds ernstig uw bewering dat uw schoonfamilie geen enkele andere mogelijkheid had dan aan te sturen op een huwelijk met Boubacar.

Daarenboven is het uiterst opmerkelijk dat u enerzijds nadrukkelijk gewag maakte van een respectvolle verstandhouding tussen u en uw schoonouders (CGVS p. 23; 24), maar anderzijds wel buiten uw eigen wil om door hen zou zijn gedwongen tot een huwelijk met een man waarvan u hen zei niet te houden. Gezien u stelde dat er 'echt een groot respect [is] tussen ons', kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat uw schoonouders geenszins uw mening zouden veronachtzamen (CGVS p. 24). Vermits u bovendien herhaaldelijk beklemtoonde dat zij diegenen waren die over uw lot moesten beslissen, is het nog minder aannemelijk dat ze deze beslissingsvrijheid niet zouden aangrijpen om een

oplossing uit te dokteren die ook u kon bekoren (CGVS p. 18; 19). U veranderde u in de loop van het gehoor overigens uw initiële versie van de feiten. Zo stuurde u er aanvankelijk op aan dat het initiatief voor een gedwongen leviraatshuwelijk met Boubacar uitging van uw schoonfamilie 'omdat ik, volgens hen, al aan hen was gegeven door mijn vader' (CGVS p. 19). Later verklaarde u dan evenwel dat uw schoonouders u wel voorstelden met Boubacar te hertrouwen, maar dat ze niet in staat waren te reageren na uw uitdrukkelijke protest (CGVS p. 23; 24). Volledig tegen de aanvankelijk door u geschetste gang van zaken in, laat u dus plotsklaps uitschijnen dat het uw eigen vader was die u uiteindelijk dwong een leviraatshuwelijk aan te gaan met Boubacar. U stelde: 'Ze hebben gewoon gezegd ok en dan gingen ze bij mijn vader' (CGVS p. 24).

Om welke redenen uw vader echter een dermate fervent voorstander zou zijn van een leviraatshuwelijk met Boubacar en waarom hij zich ten opzichte van u zo onverbiddelijk zou opstellen kan u evenmin hard maken. In eerste instantie verklaarde u dat uw vader het u kwalijk nam de wil van uw schoonfamilie niet te respecteren en zodoende zijn reputatie te schenden (CGVS p. 24). Zo viel uw vader naar uw zeggen hevig tegen u uit nadat u aan uw schoonouders had te kennen gegeven niet met Boubacar te willen hertrouwen. Hij foeterde: 'Ik hoorde dat je de wil van je schoonfamilie niet respecteert, wil je dus mijn goede naam schenden, je schoonfamilie heeft veel respect voor mij, wil je dus mij oneer aandoen' (CGVS p. 24). Echter, net omdat de reputatie van de familie hoog houden naar uw zeggen zodanig belangrijk was voor uw vader is het allerm minst waarschijnlijk dat hij uw mening eenvoudigweg terzijde schoof. Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat het in Guinee gebruikelijk is dat pas wanneer 'la jeune fille est d'accord, sa famille dit qu'elle est favorable au mariage' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). De goedkeuring van het meisje wordt aldus gezocht vooraleer zij effectief in het huwelijk treedt, aangezien 'il serait honteux que le mariage se fasse sans son accord et qu'elle parte par après' (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Geconfronteerd met deze informatie opperde u dat 'bij ons, in onze familie, vroegen de ouders nooit aan hun dochter of ze van een man hield of niet, dat doen ze nooit, mijn huwelijk met mijn eerste man was hetzelfde, het werd me ook niet gevraagd' (CGVS p. 23). Terwijl u er enerzijds op alludeerde dat alles boven uw hoofd werd geregeld en u ook met uw eerste echtgenoot niet uit eigen wil huwde, erkende u anderzijds wel dat uw ouders u aangaande uw eerste huwelijk over hun plannen inlichtten (CGVS p. 23). Een eenduidig antwoord op de expliciete vraag of uw ouders een huwelijkskandidaat voor u kozen en of u daar dan niets tegen in te brengen had, geeft u in dit verband evenwel niet (CGVS p. 23). Helemaal anders klonk het echter wanneer het Commissariaat-generaal eerder in het gehoor peilde naar uw eerste huwelijk. Toen liet u op geen enkele manier doorschemeren dat uw eerste echtgenoot u werd opgedrongen, maar vertelde u: 'Hij had mij gezien en vroeg mijn hand. Ik hield ook van hem. (...) Wij waren allebei van Koumbia en mijn vader en zijn vader waren vrienden' (CGVS p. 8). Niettegenstaande het feit dat gedwongen huwelijken bij uw etnie, Peul, vaker voorkomen en dat 'dans la plupart des cas, l'avis de la fille est demandé mais avec insistance des parents' overtuigde u met bovenstaande verklaringen allerm minst dat uw eerste huwelijk geheel buiten uw wil om werd voltrokken (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 15). Deze beide versies van de totstandkoming van uw eerste huwelijk vallen immers niet met elkaar te rijmen, wat uw geloofwaardigheid hieromtrent volkomen ondermijnt en doet vermoeden dat u naargelang de vraagstelling de werkelijke gang van zaken bijstelde. Wanneer u daarenboven werd gevraagd of het een blamage zou zijn voor uw vader mocht het huwelijk niet standhouden, bevestigde u: 'Als het huwelijk niet goed loopt, is het ook een schaamte voor de familie' (CGVS p. 24). Waarom uw vader desondanks toch het risico nam om u dwingen tot een huwelijk dat tot mislukken gedoemd was, riposteerde u: 'Mijn vader had nooit gedacht dat ik die man zou verlaten' (CGVS p. 24). Deze vergoelijking houdt echter eveneens op geen enkele manier steek. Al bijna bij voorbaat stond immers vast dat een lang en gelukkig huwelijk met Boubacar allerm minst vanzelfsprekend zou zijn. Gezien de professionele samenwerking met uw overleden echtgenoot spaak was gelopen door Boubacars almaar toenemende religieus fanatisme, liep u zelfs toen er nog hoegenaamd geen sprake was van een leviraatshuwelijk niet al te hoog op met hem (CGVS p. 13-14; 20-21). Hoewel u uitermate vaag bleef in welke mate uw familie hiervan op de hoogte was en u opmerkelijk genoeg stelde dat er vanuit familiale hoek geen vragen kwamen over het feit dat uw eerste echtgenoot en Boubacar elk hun eigen weg gingen en niet langer een magazijn deelden, is het geheel onwaarschijnlijk dat Boubacars religieus fanatieke opstelling en het daaruit voortvloeiende conflict volledig onopgemerkt zou zijn voorbijgegaan aan zowel uw vader als uw schoonouders. Verder drukte vervolgens uw reactie op de plannen van uw schoonfamilie elke mogelijke twijfel over de slaagkansen van het leviraatshuwelijk de kop in. U gaf namelijk zowel uw vader als uw schoonfamilie overduidelijk te kennen dat u allerm minst akkoord ging met hun huwelijksplannen omdat u niet van Boubacar hield (CGVS p. 16; 23). Dat uw vader er desalniettemin van overtuigd zou zijn geweest dat u geenszins aan een u opgedrongen huwelijk met Boubacar zou verzaken, is in het licht hiervan uitermate onwaarschijnlijk. De onvermurwbare houding

van uw vader wordt nog onbevattelijker, in acht genomen dat, zoals eerder werd vermeld, de keuze al dan niet in te stemmen met een door de schoonfamilie geopperd leviraatshuwelijk volledig toebehoort aan de overblijvende echtgenote wanneer er geen broer of halfbroer is. Volgens de traditie zou het zodoende voor uw vader niet meteen oneervol zijn indien u het huwelijksvoorstel van uw schoonouders afwees. Net door u te dwingen tot een leviraatshuwelijk waarvan de slaagkansen dermate klein waren en dat naar alle waarschijnlijkheid in mineur zou eindigen, zette uw vader zijn reputatie op het spel. Dat uw vader zich hier niet van bewust was en dat hij zo lichtvaardig zijn door hem zo op prijs gestelde goede naam in gevaar zou brengen is in het geheel niet aannemelijk.

Dat uw vader ten allen prijze wou vermijden dat u een buitenechtelijk kind zou krijgen en bijgevolg niet wou dat u alleen in het huis van uw overleden echtgenoot zou blijven wonen, is tenslotte een laatste door u geopperde verklaring waarom hij u zo hardhandig zou hebben verplicht het leviraatshuwelijk met Boubacar te aanvaarden (CGVS p. 23). In dit verband moet inderdaad worden erkend dat in Guinee eerder voor een gedwongen huwelijk op jonge leeftijd wordt geopteerd dan dat men een buitenechtelijk kind in de familie zou gedogen (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 14). Derhalve is het dus zeker waar dat meisjes om deze reden soms onder druk worden gezet om een huwelijk te accepteren, maar in uw persoonlijke geval kan er ook aan dit door u aangevoerde argument weinig geloof gehecht worden. Gevraagd naar een meer omstandige uitleg over het risico dat u naar uw eigen zeggen liep op een kind buiten het huwelijk, stelde u: 'Mijn vader is zo, hij wilde mij toen ik nog heel jong was uithuwen' (CGVS p. 24). Vermits u trouwde op achttienjarige leeftijd moet heel jong echter danig gerelativeerd. Te meer daar u, de vergelijking makend met de huwelijksleeftijd van anderen, poneerde 'andere meisjes [te kennen] die op tien of vijftien jaar trouwen' (CGVS p. 24). Ook voor statistieken in dit verband wordt bovendien nog steeds gewerkt met de leeftijdscategorie van vijftien tot negentien jaar, wat overduidelijk aangeeft dat een huwelijk op achttienjarige leeftijd niet buitensporig jong is naar Guinese normen (SRB, Guinée – Le mariage, Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 7). Verder voerde u nog aan: 'Mijn man wist nog voor ons huwelijk, toen ik nog heel klein was, dat hij met mij moest trouwen' (CGVS p. 24). Aangenomen dat er reeds lang voor uw achttiende verjaardag een huwelijk werd gearrangeerd maar dat uw vader er niet op aandrong om u op jongere leeftijd effectief tot een huwelijk te dwingen, is het volkomen raadselachtig hoe dit de angst van uw vader voor een buitenechtelijk kind zou kunnen temperen. Eerder dan dat deze verklaring op enigerlei wijze uw argumentatie schraagt, lijkt dit een bijkomende illustratie van de hierboven reeds aangehaalde inconsistente verklaringen aangaande de totstandkoming van uw eerste huwelijk.

Al deze elementen laten toe te concluderen dat uw gedwongen leviraatshuwelijk met Boubacar (D.) elke geloofwaardigheid mist. Bijgevolg kan er evenmin enig verder geloof gehecht worden aan de verklaringen die u aflegde aangaande de vervolging waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn omwille van dit huwelijk.

Aangaande de door u ingeroepen vrees voor de blijvende gevolgen van de besnijdenis die u onderging kunnen tenslotte een aantal ernstige kanttekeningen worden gemaakt.

In eerste instantie moet in dit verband worden aangestipt dat u bij het registreren van uw asielaanvraag door Dienst Vreemdelingenzaken wel aangaf dat u een vrouwelijke tolk en ambtenaar verkoos omwille van uw angst voor mannen, maar dat u op geen enkele manier het feit besneden te zijn vermeldde als motief voor uw asielaanvraag (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ dd. 09.01.2013, p. 4). Bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken een samenvatting gaf van de redenen waarom u Guinee verliet en liet u eveneens uw besnijdenis als kind onvermeld. Wel stelde u: 'Ik had wel veel dingen te zeggen, maar ze hebben tegen me gezegd dat ik vandaag hier was om alles te vertellen' (CGVS p. 3). Niet alleen werd door het Commissariaat-generaal expliciet bevestigd dat u uitgebreid de kans zou krijgen uw verhaal uit de doeken te doen, er werd u tijdens het gehoor eveneens nadrukkelijk gevraagd zo volledig mogelijk de redenen te vertellen waardoor u uw land verliet en waarom u in België asiel aanvraagde (CGVS p. 3; 16). Echter, ook tijdens het verdere verloop van het gehoor maakte u geen gewag van het feit besneden te zijn. Wanneer u op het einde van het gehoor door Commissariaat-generaal tenslotte werd gevraagd naar nog eventuele andere redenen die uw terugkeer naar Guinee zouden verhinderen, antwoordde u ondubbelzinnig: 'Dit [de vrees vermoord te worden door uw vader en uw tweede echtgenoot] zijn de redenen waarom ik niet wil terugkeren naar Guinee' (CGVS p. 31). Het is pas hierna dat u uiteindelijk stelde 'nog niet alles verteld [te] hebben' en dat u opperde: 'Ik heb nog niet over besnijdenis gesproken' (CGVS p. 31). Dat u uw besnijdenis pas dermate laat ter sprake brengt vormt reeds een eerste negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van ook dit aspect van uw asielrelaas.

Bovendien ondergraven ook uw vage en onaannemelijke verklaringen in ernstige mate de door uw geopperde aanhoudende vrees voortvloeiend uit uw besnijdenis.

Vooreerst kaartte u aan dat u omwille van uw besnijdenis moeilijkheden ondervond om kinderen te krijgen (CGVS p. 31). Hoewel besnijdenis op lange termijn inderdaad aanleiding kan geven tot onvruchtbaarheid en het risico op complicaties bij de bevalling hierdoor beduidend toeneemt, kan in uw geval echter bezwaarlijk worden gesteld dat uw vruchtbaarheidsproblemen dermate ernstig van aard zijn dat er sprake is van een duurzame verstoring van uw levensloop en dat internationale bescherming onontbeerlijk is (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus, september 2012, april 2013, p. 6). U verklaarde immers: 'Ik had problemen om kinderen te krijgen, ik ging naar Conakry om daarvoor behandeld te worden' (CGVS p. 4). Hiermee geeft u niet alleen ontegensprekelijk aan dat het mogelijk was behandeld te worden in Guinee, bovendien is uw zoon (A.O.D.) er het levende bewijs van dat uw moeilijkheden om kinderen te krijgen allesbehalve hebben verhinderd uw kinderwens te vervullen.

Wanneer u vervolgens door het Commissariaat-generaal werd gevraagd wat u concreet vreesde ten gevolge van uw besnijdenis, veranderde u het geweer van schouder en stelde u tot tweemaal toe schrik te hebben van mannen (CGVS p. 31). Gevraagd deze angstgevoelens te concretiseren, brengt u uw schrik voor mannen in eerste instantie rechtstreeks in verband met het door u geopperde leviraatshuwelijk. Zo verduidelijkt u: 'Ik heb schrik van Boubacar omdat hij altijd een relatie met mij wilde hebben, daar had in schrik van' (CGVS p. 31). Vermits uit hogervermelde argumentatie overduidelijk blijkt dat u in het geheel niet aannemelijk maakte dat u zou zijn gedwongen te hertrouwen met Boubacar, kan evenmin aan deze bewering geloof worden gehecht.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uit uw eerdere verklaringen blijkt dat uw zogenaamde angst voor mannen u er hoegenaamd niet van weerhield om onproblematische contacten te onderhouden met het andere geslacht. Zo repte u bijvoorbeeld verbazingwekkend genoeg met geen woord over enige angstgevoelens tegenover uw echtgenoot tijdens uw eerste huwelijk. Integendeel. Gevraagd of het huwelijk uw eigen keuze was, antwoordde u zelfs dat u van uw eerste echtgenoot hield (CGVS p. 8). Gevraagd bij wie u te rade ging om uw leviraatshuwelijk te verhinderen, verklaarde u onder meer te zijn afgestapt op de wijze mannen van de moskee (CGVS p. 19; 23). Ook in dit verband gaf u op geen enkele manier aan dat u dit moeite zou hebben gekost omdat u bang was. Tenslotte verklaarde u herhaaldelijk contact te hebben gehad met de heer Camara om uw vlucht naar België te regelen en vertelde u dat hij u zelfs persoonlijk naar de luchthaven bracht (CGVS p. 16; 18). Nergens wekte u evenwel nog maar de indruk dat u schrik van hem had. Dit alles is uitermate opmerkelijk, aangezien u uw angst voor mannen voorstelt als een gevolg van uw besnijdenis en er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u op het moment van deze contacten reeds was besneden. Uit objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat 'l'excision est principalement pratiquée en période de vacances scolaires, sur de très jeunes filles qui ne sont pas encore en âge de faire valoir leur volonté. Plus d'un tiers des Guinéennes la subissent avant l'âge de six ans et la grande majorité d'entre elles avant l'entrée dans l'adolescence' (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus, september 2012, april 2013, p. 8). Kortom, uw angst voor mannen blijkt danig te moeten worden gerelativeerd.

Tenslotte dient er te worden aangestipt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat mannen een eerder marginale rol bekleden bij de traditie van besnijdenis. Meer nog, besnijdenis wordt in objectieve informatie van het Commissariaat-generaal betiteld als een 'avant tout une affaire de femmes' (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus, september 2012, april 2013, p. 14). Zo is het niet alleen meestal een vrouw die de besnijdenis uitvoert, ook de beslissing om meisjes al dan niet te besnijden wordt hoofdzakelijk door vrouwelijke familieleden genomen (Iezing Berhane Ras-Work, 'The Fight Against Female Genital Mutilations: Achievements and Remaining Challenges', Commissie Vrouwen en Ontwikkeling, Plenaire Vergadering, 26 januari 2006, p. 1; SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus, september 2012, april 2013, p. 14). Niet alleen slaagde u er niet in het oorzakelijke verband dat u suggereerde tussen uw besnijdenis enerzijds en de angst die u zogenaamd zou koesteren voor mannen anderzijds hard te maken, ook valt het op geen enkele manier te rijmen met de voorhanden zijnde informatie.

Verder verklaarde u eveneens dat u na uw besnijdenis werd genaaid, hetgeen in eerste instantie doet vermoeden dat u als kind de meest ernstige variant van besnijdenis onderging, type III of infibulatie (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update

augustus, september 2012, april 2013, p. 5; 7). Echter, deze bewering druist lijnrecht in tegen het door u voorgelegde attest van besnijdenis type I, opgesteld door huisdokter (V.) op 30 januari 2013. Hiermee geconfronteerd bleef u evenwel ten stelligste volhouden dat u werd genaaid na uw besnijdenis en beweerde u dat de hechtingen vervolgens naar aanleiding van uw huwelijk werden verwijderd (CGVS p. 32). Om elke twijfel uit te sluiten stelde het Commissariaat-generaal voor nogmaals een medisch onderzoek te ondergaan. U stemde in en op 22 februari 2013 kwam gynaecoloog (P.) tot het besluit dat u een besnijdenis type III onderging en dat er een vergroeiing van ongeveer één centimeter waar te nemen is onder uw clitoris, maar dat uw urineleider vrij is. Omwille van deze twee echter wel zeer uiteenlopende attesten adviseerde het Commissariaat-generaal nogmaals een arts te consulteren, zij het iemand die specifiek vertrouwd is met de problematiek van genitale verminking om zodoende met voldoende zekerheid te kunnen besluiten welk type besnijdenis u net onderging. Derhalve consulteerde u op 20 maart 2013 dokter (R.), wiens conclusie luidde dat u een volledige clitoridectomie onderging ten gevolge waarvan zich littekenweefsel vormde en dat uw kleine rechterschaamlip werd verwijderd. Gezien dokter (R.) gespecialiseerd is in de problematiek van besnijdenis wordt aan haar oordeel dat u een combinatie van besnijdenis type I en besnijdenis type II onderging logischerwijs meer gewicht toegekend dan aan de attesten opgesteld door huisdokter (V.) en gynaecoloog (P.). In aanmerking genomen dat bovendien slechts één van de drie geconsulteerde dokters tot de slotsom kwam dat u een besnijdenis type III onderging, is het weinig waarschijnlijk dat men u doelbewust infibuleerde. Ook al omdat uit objectieve informatie blijkt dat 'Quant à la pratique de l'infibulation, courante dans les années 1970, elle est devenue très rare [en Guinée] (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus, september 2012, april 2013, p. 5; 6). Gezien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u deze praktijk reeds geruime tijd geleden hebt ondergaan, kan u evenwel om deze reden geen internationale bescherming worden verleend.

Bovendien blijkt uit bovenvermelde informatie dat in Guinee herbesnijdenis enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name enkel na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en vooral wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, Guinée – Les mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus en september 2012, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van de twee bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Ook bent u geen minderjarige, is uw eerste echtgenoot overleden en werd hierboven reeds uitvoerig aangetoond dat het door u geopperde leviraatshuwelijk met Boubacar elke geloofwaardigheid mist. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

Gelet op hetgeen voorafgaat dringt het besluit zich op dat de gevolgen van de besnijdenis die u onderging niet van die aard zijn dat ze op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken noch bevindt u zich in een situatie waar het gevaar op herbesnijdenis reëel is.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. U legde een geboorteakte voor van uzelf evenals van uw zoon, maar deze informatie wordt hierboven echter op geen enkel moment in twijfel getrokken. Het medisch attest van dokter A. (V.), gedateerd op 30 januari 2013, vermeldt lichamelijke letsels, maar vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen opliep. Hoewel uw advocaat, Meester Luytens, schriftelijk meegeeft dat het een attest betreft verwondingen die verband houden met de mishandeling door de andere echtgenote [van Boubacar] dient er te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan kennen waarin de letsels zijn opgelopen. Betreffende het attest van besnijdenis type I dat u tijdens het gehoor neerlegde, moet tenslotte nog een ernstige bedenking worden gemaakt. Terwijl u het naliet dit document voor te leggen wanneer u expliciet werd gevraagd of u behalve de geboorteakte van u en van uw zoon nog documenten bezat ter staving van uw asielrelaas, merkte u na enige tijd op 'nog wel documenten niet gegeven [te hebben]' (CGVS p. 17). Enige toelichting geven bij dit document blijkt evenwel geen optie. Desgevraagd antwoordde u: 'Er werd me gevraagd om deze documenten vandaag in te leveren' (CGVS p. 17). Dat u niet in staat ben enige duiding te geven bij een attest dat u nochtans voorlegt als bewijs van uw eigen persoonlijk asielrelaas en dat u dit bovendien op instructie van derden voorlegt, haalt de waarde die eraan kan worden gehecht ernstig onderuit.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden

van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict.

Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

*Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie *farde Informatie over de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid"*, april 2013).*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster is het niet eens met de motieven van de bestreden beslissing. Volgens haar zijn de motieven uitsluitend subjectief en zijn ze een uiting van een vooringenomenheid die geen ruimte laat voor een individueel onderzoek van de asielaanvraag. Verzoekster werd een hele dag gehoord en het is objectief gezien *quasi* onmogelijk om een dergelijk gedetailleerd relaas te doen indien de feiten zich niet zouden hebben voorgedaan. Verzoekster geeft op alle vragen duidelijke en logische antwoorden.

De bestreden beslissing baseert zich volgens verzoekster uitsluitend op algemene informatie en statistieken om twijfel te zaaien omtrent de mogelijkheid van het *in casu* opgedrongen leviraatshuwelijk, nu het om de neef gaat (en dus geen directe broer) en de weduwe – in het algemeen – in dergelijk geval minder gebonden is aan deze traditie. Men moet zich hoeden om elke situatie te toetsen aan statistieken die immers nooit *in concreto* de waarheid weerspiegelen. Verzoekster legde uit dat er geen andere huwelijkskandidaat kon gevonden worden door haar schoonfamilie. Dat verzoekster zelf aanvankelijk dacht dat er wel andere kandidaten zouden kunnen gevonden worden, is daarmee niet incoherent. Het respect tussen verzoekster en haar schoonouders was maar geldig voor zover verzoekster hun wil volgde. De schoonouders gingen bovendien na haar protest het geval direct bespreken met haar vader die helemaal in lijn met de traditie reageerde. De bestreden beslissing gaat er helemaal aan voorbij dat het huwelijk in deze traditie garant moet staan voor (economische en morele) stabiliteit en het houden van duurzame familiebanden, doch dat de romantische component daar niet hoeft te spelen.

Betreffende haar besnijdenis stelt verzoekster vooreerst dat het laat ter sprake brengen van de besnijdenis zien als een negatieve indicatie, wederom een totaal subjectieve en negatieve interpretatie van de feiten is. Verzoekster kon hierover immers niet beginnen zolang de vragen en het gehoor gingen over het gedwongen leviraatshuwelijk. Wanneer verzoekster medische documenten neerlegde

aangaande de besnijdenis, werd er niet op ingegaan. Verzoekster kan overigens niet zo gemakkelijk en open over dit onderwerp praten, reden waarom zij aangaf een vrouwelijke tolk te verkiezen. Dat verzoekster na haar behandeling in Conakry een kind kreeg, bevestigt dat zij omwille van de gevolgen van haar besnijdenis inderdaad vruchtbaarheidsproblemen heeft. Dat zij onproblematische (sociale) contacten heeft met mannen is nog totaal iets anders dan dat zij op onproblematische wijze mannen zou toelaten in haar psychische en/of fysieke intimiteit – hetgeen zij viseert als zij het heeft over haar angst voor mannen. Verzoekster wijst erop dat de besnijdenis *in se*, gelet op de fysieke en psychische ongemakken die zij nog steeds ondervindt, volgens de medische attesten erkend wordt als een vorm van voortgezette vervolging.

Verzoekster heeft geen subsidiaire bescherming gevraagd omwille van artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), maar wel, in subsidiaire orde, op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet omwille van de hoger aangehaalde redenen.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1.1. Vooreerst dient opgemerkt dat een lang gehoor en het afleggen van gedetailleerde verklaringen geen garantie bieden dat die verklaringen overeenstemmen met de werkelijkheid.

Uit de informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat het gebruik waarbij een weduwe dient te hertrouwen met een broer of een ander familielid van haar overleden echtgenoot in bepaalde omstandigheden nog steeds gangbaar is in Guinee, alsook dat hoe minder direct de bloedverwantschap in deze informele rangorde is – zoals *in casu* de neef – hoe minder strikt de overgebleven echtgenote aan deze traditie gebonden is. Haar autonomie is zelfs dermate groot dat zij zonder druk van de schoonfamilie zelf kan beslissen om te vertrekken en terug naar huis te gaan. Aangezien Boubacar de neef is van verzoeksters overleden echtgenoot en deze laatste geen broer of halfbroer heeft, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekster in staat is overtuigend toe te lichten waarom in haar geval geen sprake was van enige eigen keuzevrijheid. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

Zo verklaarde verzoekster dat zij met niemand anders in haar schoonfamilie dan Boubacar kon hertrouwen (gehoorverslag CGVS, p. 16, 18 en 22). Verzoekster verklaarde echter tevens dat zij wist dat zij na het overlijden van haar echtgenoot met iemand van haar schoonfamilie zou hertrouwen, maar dat zij niet wist dat het Boubacar zou zijn, die door zijn schoonfamilie werd gekozen omdat hij verzoekster kent en beter zou kunnen zorgen voor haar zoon dan andere leden van de familie (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dat Boubacar door zijn familie werd *gekozen* vóór andere leden van de familie druist in tegen verzoeksters verklaringen dat Boubacar de enige in haar schoonfamilie zou zijn met wie zij zou kunnen hertrouwen. Deze tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verder verklaarde verzoekster dat zij en haar schoonouders op een respectvolle manier met elkaar omgaan (gehoorverslag CGVS, p. 23 en 24). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeksters schoonouders geen rekening zouden houden met haar herhaalde protesten tegen het huwelijk met Boubacar (gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Bovendien verklaarde verzoekster aanvankelijk dat haar schoonfamilie het huwelijk met Boubacar heeft georganiseerd (gehoorverslag CGVS, p. 18), terwijl zij later verklaarde dat haar schoonfamilie met haar vader ging spreken nadat zij het huwelijk had geweigerd en dat die laatste verzoekster dwong het huwelijk te aanvaarden (gehoorverslag CGVS, p. 23 en 24). Deze vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen zetten de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas nog verder op de helling.

Verzoekster slaagt er evenmin in duidelijk te maken waarom haar vader een fervent voorstander zou zijn van een leviraatshuwelijk met Boubacar en zich ten opzichte van haar onverbiddelijk zou opstellen. Volgens verzoeksters verklaringen zou haar vader namelijk erg gehecht zijn aan het bewaren van de eer van de familie die verzoekster door haar weigering haar schoonfamilie te gehoorzamen, zou schenden (gehoorverslag CGVS, p. 24). Nochtans blijkt uit informatie die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map 'Landeninformatie') dat in Guinee de goedkeuring van het meisje steeds wordt gezocht vooraleer het huwelijk af te sluiten teneinde de slaagkansen van het huwelijk te vergroten en te vermijden dat een mislukt huwelijk de familie ten schande zou brengen. Betreffende haar eerste huwelijk met (M.D.) verklaarde verzoekster dat alles door haar ouders en schoonouders geregeld werd en dat zij voor het huwelijk enkel door haar ouders werd ingelicht dat zij "aan de zoon van deze man" werd gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 23). Aanvankelijk verklaarde verzoekster echter dat zij en haar eerste echtgenoot van elkaar hielden, dat zij hem reeds voor het huwelijk kende en dat haar vader en zijn vader reeds lang vrienden waren (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze tegenstrijdige verklaringen tasten eens te meer de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas aan. Dit klemmt des te meer daar – rekening houdend met het feit dat volgens voormelde informatie van verweerder verzoekster volgens de Guineese traditie een ruime keuzevrijheid had betreffende het leviraatshuwelijk – het weigeren van de keuze van haar schoonfamilie helemaal geen schande zou toebrengen aan haar familie. Het dwingen van verzoekster tot het leviraatshuwelijk met Boubacar zou daarentegen, gelet op verzoeksters duidelijke protesten en de bijgevolg geringe slaagkansen van het huwelijk, wél de eer van de familie kunnen aantasten, hetgeen ook door verzoekster zelf wordt bevestigd: "*Als het huwelijk niet goed loopt, is het ook een schaamte voor de familie*" (gehoorverslag CGVS, p. 24).

Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij inzake haar vermeende huwelijk met Boubacar.

Het voorgaande leidt ertoe dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters gedwongen leviraatshuwelijk met Boubacar of aan de gevolgen ervan. Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen.

2.3.1.2. Betreffende de door verzoekster aangehaalde vrees voor besnijdenis, dient te worden opgemerkt dat verzoekster deze vrees niet vermeldde tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 12), alsook dat deze vrees slechts op het einde van het gehoor op het CGVS werd aangehaald (gehoorverslag CGVS, p. 31). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daarenboven is het niet de verantwoordelijkheid van de *protection officer* die het gehoor op het CGVS afneemt, om het gehoor te "sturen": verzoekster is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij aflegt en voor de wijze waarop zij dit doet. Bijgevolg is ook de geloofwaardigheid van dit aspect van verzoeksters asielrelaas aangetast.

Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat ten aanzien van verzoekster bezwaarlijk gesteld kan worden dat haar vruchtbaarheidsproblemen dermate ernstig zijn dat er sprake is van een duurzame verstoring van haar levensloop die internationale bescherming noodzaakt. Verzoekster verklaarde immers dat zij problemen had om kinderen te krijgen en dat zij naar Conakry ging om hiervoor behandeld te worden (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hiermee geeft verzoekster niet alleen aan dat zij voor de behandeling van de gevolgen van haar besnijdenis in Conakry terecht kan, bovendien is

haar zoon er het levende bewijs van dat verzoekster wel degelijk in staat is haar kinderwens te vervullen.

Verzoekster maakt evenmin haar aangehaalde “vrees voor mannen” aannemelijk alsook de link met haar vrees voor besnijdenis. Verzoekster verklaarde immers dat zij angst had voor Boubacar (gehoorverslag CGVS, p. 31), maar gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar gedwongen leviraatshuwelijk met Boubacar, kan hier geen geloof aan gehecht worden. Bovendien verklaarde verzoekster van haar eerste echtgenoot te hebben gehouden (gehoorverslag CGVS, p. 8) en herhaaldelijk contact te hebben gehad met de heer Camara om haar vlucht naar België te regelen (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 18). Nergens haalde verzoekster aan angst te koesteren voor haar eerste echtgenoot of voor de heer Camara. Dit valt dan ook niet te rijmen met verzoeksters verklaring in haar verzoekschrift dat zij problemen heeft om mannen toe te laten in haar fysieke of psychische intimiteit. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) dat mannen een eerder marginale rol bekleden bij de traditie van besnijdenis.

Verder legde verzoekster drie verschillende medische attesten neer aangaande haar besnijdenis: in het eerste attest wordt vastgesteld dat zij een besnijdenis type I ondergaan heeft, in het tweede attest is dit een besnijdenis type III en in het derde attest is het een besnijdenis type II. Gelet op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’), waaruit blijkt dat de gynaecoloog die het derde attest opmaakte gespecialiseerd is in vrouwenbesnijdenis, dient aan dit derde attest de meeste geloofwaardigheid te worden toegekend. Aangezien verzoekster haar besnijdenis reeds geruime tijd geleden heeft ondergaan, kan haar om deze reden geen internationale bescherming worden toegekend. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie over vrouwenbesnijdenis in Guinee (zie map ‘Landeninformatie’) dat een herbesnijdenis zich slechts in zeer uitzonderlijke situaties, waarin verzoekster zich niet bevindt, en vooral bij minderjarigen, hetgeen verzoekster niet is, voordoet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster haar vrees voor vervolging omwille van besnijdenis niet aannemelijk.

2.3.1.3. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB “Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid”, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (stuk 16), blijkt dat Guinee in 2012 en het begin van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS